

Sententias

ROČNÍK 2 | ČÍSLO 1 | LEDEN 2020

E-ZIN | ČASOPIS, KDE VĚTY DÁVAJÍ SMYSL

OTA KARS
DRŽITEL OCENĚNÍ
MAGNESIA LITERA

MICHAL FIEBER
AUTOR DETEKTIVKY
SLEPÉ OKNO

VÁCLAV KŘIVANEC
AUTOR DETEKTIVKY
POSLEDNÍ NADECHNUTÍ

Sententias

Talent Pro Art

Michal Fieber

Poslední zvonění

Jmenuji se Jolana Malá, ale moji kamarádi mi říkají Majolka. Jako že malá Jolka. Měřím totiž všeho všudy 160 centimetrů a vážím 48 kilo. I s postelí, jak vtipně dodávají. Také jste si všimli, jaký jsme my Češi vtipný národ? Ale jak byste si mohli nevšimnout. Od pana prezidenta, který trousí bonmoty jako králík bobky, přes pana Krause, co nás pořád vybízí, abychom se uvolnili, až po ty vtipálky, kteří mají sto padesát kilo živé váhy, posledních pár plesnivých vlasů, zelený zákal a zlatou čtyřku vlevo nahoře, ale v seznamovacích inzerátech na netu o sobě píšou jako o „urostlém blondákovi se zelenýma očima a oslnivým úsměvem“. To si mimochodem vůbec nevymýšlím, jednomu takovému Andersenovi jsem sedla na lep jako sýkora koňadra, a pak jsem měla co dělat, abych se z té hotelové kavárny, kde jsme se sešli, dostala celá i s ňadry. Média jsou sice pořád plná *mýtů*, jak jsem si počestila ten anglický výraz pro obtěžování žen, ale já nejsem žádná netýkavka. Když chci chlapa, tak přece musím zájemcům něco dovolit, no ne? Jak jinak mám zjistit, jestli mezi námi fungují nějaké ty feromony? Jsem totiž vdova, je mi osmačtyřicet a jsem ještě pořád při chuti. Ale i když nejsem vůbec ošklivá (podle úsudku jiných dokonce hezká, takové tvrzení si snad dovolit můžu), pel mládí je už dávno pryč a já ani zamlada nebyla žádná Miss Universum.

Takže když jsem měla jet poprvé v životě do lázní, řekla jsem si, že si to užiju – *mýty nemýty*. Na břicho jsem sice měla tři čerstvé jizvičky po laparoskopické operaci žlučníku, kde jsem prý měla plno kamenů (bohužel ne těch drahých), ale z toho jsem žádný mindrák neměla. Karlovy Vary jsou žlučníkářů plné a v naprosté většině nejde o žádné koloušky. A mně se navíc odjakživa líbí spíš starší chlapi a pro ty jsem ještě pořád křehounek selátko. Většinou na mně ani nepoznají, že mám dvě dospělé děti.

Ještě jsem vám ovšem neřekla, že dělám na poště v díře, která se i na mapě těžko hledá. A protože Česká pošta před časem přešla pod ministerstvo vnitra, řekla jsem si, že přejdu taky k jejich zdravotní pojišťovně. A tak jsem se ve Varech dostala do vnitřního lázeňského domu Tosca a v tamní jídelně ke stolu se dvěma policisty a jednou policistkou, co mě, když zjistili, že nejsem jejich krevní skupina, krmili

nejrůznějšími historkami, ve kterých byli lepší než slečna Marplová, inspektor Barnaby a komisař Hole dohromady. Tedy já proti detektivkám nic nemám, ale čeho je moc, toho je příliš, jak říkával náš třídní učitel na gymplu. A tak jsem neviděla žádný důvod, proč bych s nimi měla trávit i svůj volný čas.

Znáte ten vtip, jak si ženská balí kufr do lázní a její manžel se jí ptá, na co si tam dává večerní šaty? Ne? Tak já vám ho řeknu. Ona mu odpoví, že přece proto, aby měla v čem jít, kdyby se šlo večer někam tančit. A on na to, že se jede léčit a ne tancovat, tak ať ty šaty zase hezky vyndá a místo nich si zabalí tepláky na cvičení. Když se mu pak manželka z lázní vrátí, vyptává se jí, jaké to tam bylo, co pořád dělali a tak. A ona mu říká, že celé dny jen pili vodu na kolonádě a běhali z procedury na proceduru, ale jeho hlavně zajímá, co dělali po večerech. A ona mu povídá: „No, jak kdo. Ty z nás, co měly s sebou večerní šaty, chodily tančit, a ty, co měly jen tepláky, souložily na pokojích...“

Já měla s sebou obojí, ale do náruče nějakého chlapa jsem se dostala jen při tanci. Na pokoji jsem byla pořád sama samička. A to jsem si, já nána pitomá, připlatila za jednolůžák! Konkurence tam byla fakt děsná. Policajti mají totiž nárok na takzvané rekondiční lázeňské pobyty a věkový průměr ženských od policie, které se tam dostávaly do kondice, byl proklatě nízký, takže jsem byla dlouho bez šance.

Pak se ale najednou objevil u vedlejšího stolu v jídelně chlap o berlích. Vlastně o francouzských holích, kterým se říká fofrklacky. A ve správném věku – o dvacet let starší než já. A tak jsem se s ním dala do řeči v čekárně na vodoléčbu. Diagnózu měl hafo – od žlučníku přes slinivku a játra až po vyhřezlé plotýnky a pokročilou artrózu kolenního kloubu. Představil se mi jako inženýr Zdeněk Benda, pozval mě na kafe k Elefantovi a tam to na mě vybalil:

„Já vám, paní Jolano, naleju čistého vína. Mně už bezchybně slouží jenom dva orgány. Jednak hlava, a pak ten, do kterého se mi nahrne krev, když tu hlavu ztratím. Což se mi právě stalo.“

Bonmot jak vyšitej! Kdo by mu dokázal odolat? Já tedy ne. A tak jsem mu řekla, že mi to naprosto vyhovuje, protože obráceně by to bylo mnohem horší.

Dozvěděla jsem se, že je bývalý hasič, dokonce velitel nějakého toho jejich sboru, a tak jsem mu svěřila pokus o uhašení své zdánlivě

neuhasitelné touhy. Večer jsme skončili v mém pokoji a řeknu vám, bylo to super! Hemingway o orgasmu píše, že se pohnula země, ale to je slabé slovo. Tohle bylo zemětřesení sedmého stupně Richterovy stupnice. A trvalo to celý týden.

A pak, v pondělí večer, nic. Vůbec nepřišel. Ani mobil mi nebral. Jít za ním se mi nechtělo, protože bydlel na dvojáku s nějakým kriminálním z Kolína. Tedy tak jsem o něm mluvila jen já, protože před časem jsem měla krátkou avantýru s nějakým kriminalistou z Hradce – na inzerát, jak jinak – a moje pubertální dceruška beruška, když za mnou jednou nesla můj mobil, který je jako naschvál vždycky jinde než já, mi říkala: „Mami, volá ti ten tvůj kriminálník!“ Děti jsem samozřejmě o jeho existenci a profesi informovala, takže jsem ještě musela připojit vysvětlení, že kriminálník je člověk, který sedí, nebo seděl v kriminále, kdežto kriminalista je ten, kdo ho tam dostal.

Navíc se mi hlavou začaly honit různé nepříjemné myšlenky. Radši jsem si vzala stilnox a šla spát. Ráno jsem tím pádem trochu zaspala, a když jsem přišla se zpožděním na snídani, už od dveří jsem viděla, že místo, kde sedával můj emeritní velitel hasičů, je prázdné. A taky mi nemohlo ujít, že v jídelně to hučí jako ve vosím hnízdě, do kterého někdo píchnul holí.

„Už jste to slyšela?“ zeptala se mě inspektorka Sísová, co seděla u stolu proti mně.

„A co?“

„Že tady náš soused,“ a ukázala k vedlejšímu stolu, „ten o berlích, to má za sebou.“

„A co jako?“ otázala jsem se jako idiot, protože se mi v tu chvíli odkrvil mozek.

„No je po smrti! Jeho spolubydlící se vrátil na pokoj z taneční zábavy až po půlnoci a našel ho v koupelně na zemi.“

„A co se mu stalo?“ zeptala jsem se přiškrceným hlasem, jak jsem se snažila nedat na sobě nic znát. „Infarkt? Nebo mozková mrtvice?“

„Ani jedno, ani druhý. Byla to vražda. Někdo ho zastřelil.“

V tu chvíli mi začalo zvonit v uších. A já měla pocit, že je to poslední zvonění. Jako na divadle. Na těch prknech, co znamenají svět.

Ale nebylo. Vyšetřování, které se v Tosce ještě ten den rozjelo, se mi samozřejmě nemohlo vyhnout. Radši jsem se vyšetřovatelům přihlásila sama. Řekla jsem jim, co mezi námi bylo, i to, že jsem inženýra Bendu ten večer čekala na pokoji, protože jsme tak byli domluvení, ale když jsem se nedočkala, šla jsem spát.

„A to jste se ho ani nepokoušela někde najít?“ zeptal se mě poručík Peřina, který dostal za úkol sepsat se mnou mou výpověď.

„Pokoušela jsem se mu dovolat, ale nezvedal mi mobil.“

„Jak jste si to vysvětlovala?“

„Napadlo mě, že třeba dostal lepší nabídku. Že je někde s nějakou mladší.“

„A proč jste se nešla podívat aspoň dolů do taneční kavárny?“

„Četl jste někdy Erbenovu Kytici, pane poručíku?“

„Proč?“

„Tam se totiž mimo jiné píše i to, že lepší je v klamně naději snít, než strašlivou znáti jistotu. Nebo tak nějak.“

„Aha. A proč jste za ním nešla aspoň na pokoj? Jestli se mu třeba neudělalo špatně.“

„Ze stejného důvodu. A taky jsem tam nechtěla narazit na jeho spolubydlícího.“

„A proč?“

„Protože mi nesedí. Vždycky, když jsme se s ním někde potkali, tak se na mě díval tak nějak divně. Jakoby pohrdavě, nebo možná soucitně, já nevím. Prostě divně. Nebylo mi z toho dobře po těle.“

„Třeba měl o vás taky zájem.“

„To sotva. Ten tady má jinou partnerku. Mladší a hezčí než jsem já.“

„A proč s ní tedy nebydlí na jednom pokoji?“

„Protože ona je šťastně vdaná a on šťastně ženatý. Tohle je jen takové to lázeňské manželství. Příští rok ve stejnou dobu. Znáte ten film, ne?“

„Neznám.“

„No jo, vy jste už jiná generace. Mladší. Tohle byl oblíbený film mých rodičů. Ale můj taky.“

Byla jsem přesvědčená, že pro policajty jsem podezřelá číslo jedna. Vzali mi otisky prstů, udělali mi test na zplodiny po výstřelu na ruku, a pak se mě zeptali, jestli jsem ochotná dát jim vzorek DNA. Proč bych nebyla, no ne? Tomu poručíkovi, co mě vyslýchal, bych dala cokoli, kdyby

chtěl, i když byl na mě moc mladý. Jenže on nechtěl. Nikdo mě už nechtěl. A všechny ty testy byly negativní. Ve Zdendově pokoji našli jen otisky jeho vlastních prstů plus daktylky jeho spolubydlícího a samozřejmě i pokojských a žádné stopy na mých rukách ani mé vlasy nebo zbytky suché kůže nikde neobjevili. A tak o mě ztratili zájem.

Nakonec dospěli k závěru, že mého Zdendu zlikvidoval nějaký profesionál, protože podle všeho střílel ze zbraně s tlumičem. Pacienti a pacientky v sousedních pokojích byli ten večer většinou doma, dívali se na televizi, nebo si četli, luštili křížovky a štrikovali, ale nikdo z nich žádný výstřel neslyšel. A také další indicie měly údajně nasvědčovat tomu, že mohlo jít o vraždu na objednávku. On i takovej hasič může občas dostat nějakého grázla do kriminálu, nejen kriminalista. A tak se z Toscy stáhli.

Ale mně to nedalo. Když jsem se vrátila z lázní domů a vzápětí i do pracovního procesu na naší poště, kterou chtějí pořád zrušit, protože si prý nevydělá ani na provoz, začala jsem se v tom vrtat sama. Já tam zase tolik práce nemám. Žádný Czech point u nás není, jen klasické dopisy, balíky, složenky a sem tam nějaký ten výběr peněz. Plus prodej losů, pohlednic a známek. Pár starších lidí po ránu, pár mladších kolem poledního a nejvíc těsně před zavřením. Mezi tím pohoda, klídek, kafičko. A navíc počítač s internetem k dispozici.

Tak proč nevyužít toho dopoledního a odpoledního útlumu k nějakému tomu surfování na netu, no ne? Vygooglovala jsem si svého Zdendu Bendu i útvar, u kterého dřív sloužil, jeho švagra, který byl podnikatel a krajský zastupitel, i sestru, což byla poměrně známá logopedka, a nakonec i toho jeho spolubydlícího, který ho našel v koupelně jejich lázeňského pokoje s prostřelenou hlavou a který se jmenoval JUDr. Břetislav Tomek a dělal šéfa kriminálky v Kolíně.

Potom jsem začala trávit víkendy na cestách. Děcka už o mou přítomnost nijak zvlášť nestojí a doba, kdy mě zas možná budou potřebovat jako pomocníci v domácnosti a hlídačku svých vlastních dětí, je ještě daleko. No, možná že ne až tak daleko, ale zatím jsem si ještě pořád mohla užívat toho, že jsem svou vlastní paní.

Zdenda Benda žil a až do důchodu pracoval v Poděbradech. Najít jeho bývalé kolegy a podřízené bylo snadné, ale dostat z nich nějaké relevantní informace se ukázalo být nad mé chabé síly. Všichni se kroutili jako paragraf. Nic špatného o něm, jak svorně tvrdili, nemohli říct. Byl to prý

přísný, ale spravedlivý šéf, kterému nic lidského nebylo cizí, a zamlada odvážný a obětavý hasič, pracovitý a v kolektivu oblíbený. Takové to obvyklé blablaba.

Švagr Zdeňka Bendy, doktor Čeněk Strouhal, byl vzděláním právník a povoláním podnikatel v odpadech. Jeho revírem byly skládky, svoz, třídění, recyklace a likvidace komunálního odpadu. Jeho pracovní tempo bylo vražedné, příjmy asi hvězdné, ale byznys nebezpečný. A jak mi bez obalu prozradil během deseti minut, které si na mě v tom svém fofru udělal, se Zdeňkem Bendou se nestýkal. Neviděli se už pět let, a to od té doby, co jeho sestra a Bendova manželka spáchala sebevraždu. Údajně proto, že měla rakovinu v posledním stadiu, ale prý jenom sám pámbu ví, jak to všechno bylo. Benda po ní rozhodně nijak přehnaně netruchlil. A to bylo všechno, co jsem se od něj dozvěděla. Víc už mi toho ten odpadkový baron neřekl.

To JUDr. Břetislav Tomek se se mnou odmítl vůbec bavit. Udělal to ovšem na úrovni. Prohlásil, že nechce a ani nemůže zasahovat do vyšetřování, které vedou jeho karlovarští, respektive teď už plzeňští kolegové, natožpak vyrazovat informace. A to i kdyby nějaké měl, jako že žádné nemá. Načež mě odkázal na mluvčího plzeňské policie. Tak jsem mu poděkovala a vybodla se na něj i na mluvčího.

Nejsdílnější byla Zdeňkova sestra Judita, která bydlela v Mladé Boleslavi, kde měla logopedickou ordinaci. Podle všeho výnosnou, protože mě pozvala do drahé kavárny v centru města. Ale byla tvrdá jako ten nevelký briliant, který měla na ruce, a nebrala si žádné servítky:

„Víte, já nevím, co si od naší schůzky slibujete, ale jestli vám něco nasliboval můj bratr, tak na to můžete klidně zapomenout. Větší slibotechnu, než byl on, jsem v životě nepoznala. Sice byl vzděláním báňský inženýr a dělal hasiče a později i hasičského funkcionáře, ale to se minul povoláním. Ten měl dělat spíš pojišťovák, realitního agenta nebo sňatkového podvodníka, protože s těma svýma andělskýma očima by vymámil nejen z jalové krávy tele, ale i z nějaké té dvounohé jalovičky nemálo prachů. Jenže na to on nebyl. Nestál nijak zvlášť o peníze ani o věci. Brácha byl na ženské. Zato na nich ujížděl přímo fatálně. Jako existují alkoholici a workoholici, tak on byl gynekoholik. Ale pozor, žádný tuctový erotoman, natožpak sexuální maniak. On prostě ženy miloval a byl by jim

sněhl modré z nebe. Považoval za svou povinnost dělat, co jim na očích viděl.

Pochopitelně narážel na mantinely, to zase ano. Například byl ženatý. Takže když si to před lety jedna, které snášel modré z nebe někde v lázních, špatně vysvětlila a chtěla, aby se rozvedl a vzal si ji, vysvětlil jí, že nemůže opustit svou manželku, protože jí slíbil před Bohem, že bude stát vždycky věrně po jejím boku - v dobrém i ve zlém, ve zdraví i v nemoci, dokud je smrt nerozdělí... Ale ta nešťastnice se s tím nechtěla spokojit a vypravila se za jeho ženou se žádostí, aby mu vrátila svobodu. A ona to udělala. Měla rakovinu a dost opiátů na to, aby to s jejich pomocí všechno ukončila... Takovej byl můj milovanej bráška a takovou paseku za sebou nechával... Jenže teď je po smrti a o mrtvých jen dobře. Ať už vám slíbil cokoli, máte to marný. Milování skončilo, zapomeňte!“

Když jsem si to všechno nechala v klidu projít hlavou, začaly mi jednotlivé dílky té skládačky zapadat do sebe jako puzzle. Ne že by se mi výsledný obrázek nějak zvlášť líbil, ale jak napsal kdysi Šalda: „Jen kurvy se musí líbit, básně ne!“ A Zdenda Benda byl pro mě milenec jedna báseň. Není na mě, abych zkoumala, co byl pro jiné. Ani co byla jeho manželka pro svého bratra. Jestli jen sestra, nebo snad něco víc.

Mně stačilo zjištění, které mi nedalo zas až tolik práce, a sice že Čeněk Strouhal byl spolužák Břetislava Tomka z pražské právnické fakulty. A že je spojovaly vzpomínky nejen na veselý studentský život, ale i na neméně veselá, i když už ne tak nevinná privatizační dobrodružství. Strouhal byl posedlý touhou po pomstě za smrt své sestry a Tomka, který mu byl zavázaný víc, než je zdrávo, držel - jak říkají chlapi - za koule. Navíc si mohl Tomek vzhledem k svému postavení poměrně snadno zařídit termín léčení i to, s kým bude ubytovaný. A opatřit si zbraň s tlumičem a po činu se jí zase zbavit, musela být pro něj úplná brnkačka. Nehledě na to, že jako policejní důstojník, kterému navíc dosvědčila alibi jeho lázeňská bokovka, byl prakticky mimo podezření.

Tak jsem to všechno hezky sepsala a poslala jako oznámení podezření na spáchání trestného činu příslušnému oddělení Policie ČR, státnímu zastupitelství a pro jistotu i jistým novinám, jejichž majitel nemá důvod

policii a státní zastupitelství nějak zvlášť milovat. Do týdne byl Zdendův spolubydlící z Toscy ve vyšetřovací vazbě. Příslušné orgány činné v trestním řízení mi pak napsaly, že mi děkují za můj příkladný občanský přístup, kterého si velice cení, a to přesto, že i bez mého oznámení by bylo spravedlnosti učiněno zadost, protože doktor Tomek se už mezitím ocitl v hledáčku Generální inspekce policejních sborů. Ale to všechno je mi už volný jako má svatební košile.

Včera jsem se dopátrala rodinné hrobky Bendových a tam, pod zlatě svítícím jménem Ing. Zdeněk Benda, jsem zapálila svíčku. Ale moc dlouho jsem si tam nepostála, protože jsem uslyšela zvonění, které oznamuje konec hřbitovní otevírací doby.

Ale já to ještě nevzdávám, pro mě to žádné poslední zvonění není, to tedy ani omylem! A za tebou, Zdendo, se příležitostně zase zastavím na kus řeči. Pokud ovšem nedostanu lepší nabídku, to dá rozum.

Václav Křivanec

Labyrint

Hlas kostelního zvonu na Náměstí sv. Marca oznamoval poledne a dvaatřicetiletý John Morgan bezděky zkontroloval čas na svých hodinkách. Skupinky turistů se jakoby mávnutím kouzelného proutku téměř naráz zastavily. Většina z nich upírala své pohledy vzhůru ke kostelní věži, aby na vlastní oči spatřila původce majestátního zvuku, jiní vše dokumentovali obligátními mobily, tablety či fotoaparáty a jen pár jednotlivců pokračovalo nevzrušeně za svými cíli.

John Morgan si vychutnával bezstarostnou dovolenkovou atmosféru starobylého středomořského městečka, nacházejícího se na malém kruhovém, v průměru zhruba půlkilometrovém ostrůvku. Byl nádherný červencový den, slunce vystoupalo téměř do nejvyššího kulminačního bodu své denní pouti, ale úzké uličky poskytovaly i tak dostatek stínu a příjemného chládku. John nejprve jen pozoroval s úsměvem ostatní turisty, ale po chvíli zvedl také hlavu směrem k věži. Ihned si však zakryl dlaní oči, do kterých se mu zabodly svými hroty paprsky poledního slunce. Chvilku nechal víčka přivřená a pak se již mohl pokochat azurově modrou oblohou, na které se krásně vyjímalý sněhobílé siluety věčně hladových racků kroužících kolem zvonice. Při pohledu na ně si John uvědomil, že má také hlad. Celé dopoledne byl na nohou. Bezcílně se procházel titěrnými uličkami, nahlížel do výloh malebných krámků nabízejících suvenýry, zlato, šperky, víno, špičkový olivový olej a také nejrůznější gastronomické lahůdky zdejšího regionu. Těšil se prohlídkou mnohých kostelů a kaplí, výpravných historických domů a navštívil i několik galerií vystavujících díla lokálních i zahraničních umělců.

Pravidelnou monotónnost vyzvánění ukončilo několik slabších a postupně zvolňujících úderů doznívajícího zvonu a Johnovi zakručelo v břiše. Rozhlédl se po malém náměstí, které opět ožilo, a vybral si jednu z mnoha do něho ústících uliček. Směřovala k západnímu pobřeží a měla by tedy v tuto dobu poskytovat dostatek stínu, usoudil John Morgan a ráznými kroky vykročil napříč plochou z bílých, hrubě opracovaných kvádrů.

Měl štěstí, protože po pár metrech se v uličce hned naproti klenotnictví nacházela menší restaurace se čtyřmi venkovními stolky. Tři z nich byly

obsazené, ale čtvrtý byl ještě volný. Ve vzduchu se vznášela úžasná vůně připravovaných pokrmů a také reklamní tabule slibovala výtečnou mořskou kuchyni. Kudrnatý mladík v bílé naškrobené košili s červenou zástěrou si všiml Johnova pohledu a s milým úsměvem mu nabídl místo u prázdného stolu. Počkal, až se host posadí, a zeptal se, zda bude jíst. John přikývl a po chvílce si již vybíral z jídelního lístku, který mu mladík donesl spolu s karafou vychlazené vody, ve které plavaly vedle kostek ledu také plátky citronů. Uměl trochu italsky, avšak z jídelníčku napsaného patrně nějakým místním dialektem nebyl schopen vybrat. Proto požádal číšníka, aby mu nějaké jídlo doporučil. Mladík s úsměvem přikývl a slíbil, že vybere delikatesu, na které si určitě pochutná. John souhlasil a nechal na mladíkovi také výběr vína.

Nalil si z karafy trochu vody a pohodlně se opřel. Téměř ihned zachytil pohled tmavovlasé ženy sedící u vedlejšího stolu. Žena kolem třicítky měla kaštanové vlasy sepnuté do uzlu. Podél štíhlého krku se jí třpytily briliantové náušnice. Jemně tvarovanému obličejí vévodily téměř černé mandlově protáhlé oči, s nejdelšími řasami, které kdy John viděl. Její pleť, obočí i ruce působily pěstěným dojmem. Byla nádherná a byla si toho vědoma.

John byl sympatický a ženám se líbil. Přesto ho zájem takové krásky trochu překvapil. Lehce se na ni usmál a měl pocit, že ona v rámci možností také. Proti ní seděl zády k Johnově stolu její společník, možná dokonce manžel, ale ona se chovala téměř, jako by seděla sama. Vydržela se dívat Johnovi do očí, až nakonec raději sám uhnul pohledem. Po chvílce mu však oči sklouzly opět jejím směrem. Tentokrát ale číšník přinesl k jejich stolu jídlo a ona věnovala svou pozornost servírování pokrmů. Johnovi se nyní naskytla příležitost prohlédnout si jejího společníka, i když jen zezadu. Podle rozsáhlé pleše a pokleslého držení ramen odhadoval, že je výrazně starší než jeho společnice. Rovněž šedivé zbytky vlasů po stranách dávaly Johnovým úvahám za pravdu. *Nemohl by to být třeba její otec? Nebo známý?* Při těchto myšlenkách si uvědomil, že se žena opět dívá jeho směrem. S lehce pootevřenými ústy upila z broušené sklenky červeného vína a jazykem si smyslně olízla rty. Přitom se na něj upřeně dívala, takže byl nakonec rád, že k jeho stolu právě přistoupil číšník s vínem. Otevřel láhev a dal mu ochutnat. John jen roztržitě přikývl a pohledem se vrátil k tajemné ženě před sebou. Její pohledy byly čím dál žhavější a natolik